

СЛІДЧИЙ СУДДЯ В УКРАЇНІ

Плукар В.В.

Львівський державний університет внутрішніх справ

Маліцька Н.В.

Львівський національний університет імені Івана Франка

У статті сформовано та представлено основні теоретичні підходи до визначення поняття слідчого судді науковцями-процесуалістами. В контексті цих положень визначено його процесуальний статус, значення та основну роль у кримінальному провадженні. Звернено увагу на той факт, що слідчий при здійсненні наданих йому повноважень не позбувся зобов'язання здійснювати захист прав та свобод особи кримінальному провадженні.

Ключові слова: слідчий суддя, слідчий, права і свободи людини, процесуальний статус, кримінальне провадження, досудова стадія.

Постановка проблеми. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (ст. 3 Конституції України) [1]. Тому запровадження інституту слідчого судді, основною метою та завданням, якого і є контроль за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні, свідчить про перші кроки виконання владою України цього надобов'язку та усвідомлення власної відповідальності за свою діяльність перед кожною людиною та перед суспільством загалом.

Звісно, запровадження нового інституту у кримінальному процесі завжди несе за собою певні труднощі у апробації його на практиці. Та й певна річ, здійснення формально-юридичного судового контролю у стадії досудового розслідування, ніколи не буде достатньо ефективним для виконання покладених на них завдань, що вимагає пошуку оптимальних шляхів їх реформування. Зокрема, практика застосування слідчим суддею контрольних повноважень показує, що судовий контроль в дійсності, а не формально стає ефективним засобом правозахисту.

Водночас Д.С. Крикливець звертає увагу, що «в Україні слідчий суддя обмежений лише здійсненням судового контролю, тоді як у Франції він додатково здійснює функцію нагляду та процесуального керівництва досудовим розслідуванням, тобто зазначені правові моделі концептуально відрізняються» [2, с. 44].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема запровадження інституту слідчого судді у кримінальний процес стали предметом робіт Д.С. Крикливець, Ю.В. Скрипініна, В.Я. Горбачевського, А.Р. Туманянець, В. Руденко, С.В. Нагачевського, В.В. Назарова, С. Банах, М.М. Ольховської, В.О. Попелюшко, І.В. Гловюк та інших. При цьому слід відзначити, що праці вказаних авторів заклали теоретичне підґрунтя у визначенні повноважень, сутності, процесуального статусу слідчого судді, як особливого фігуранта захисту прав та свобод людини та громадянина у кримінальному провадженні України.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Звичайно, питання судового контролю у стадії досудового розслідування стали предметом багатьох наукових досліджень науковців-процесуалістів, проте задля вирішення практичної та теоретичної значущості цього інституту варто шукати та пропонувати нові

науково-правові підходи до інтерпретації цього правового явища. Своєю чергою, це сприятиме виявленням недоліків цього процесуального інституту, дасть можливість з іншої точки зору розглянути та оцінювати основні проблеми, прогалини судового контролю на стадії досудового розслідування, які стануть фундаментом подальших наукових розробок. І справді, нині в наукових колах є розбіжності у поглядах щодо процесуального статусу слідчого судді та його процесуальної ролі у кримінальному процесі України.

Мета статті. Головною метою даного дослідження є визначення напрямків реформування інституту слідчого судді та визначення його процесуальної ролі у кримінальному провадженні України.

Виклад основного матеріалу. Як відзначає науковець Т.В. Корчева, «практична реалізація конституційних засад у кримінальному процесі можлива лише за наявності усвідомлення кожною особою в ході кримінального провадження свого процесуального положення (статусу)», адже «це надає їй можливість ефективно реалізувати свої процесуальні права і захищати процесуальні інтереси, виконуючи відповідну процесуальну функцію» [3]. В той же час, очевидно, що «права, якими наділені учасники кримінального провадження, не можуть самі по собі автоматично забезпечити своє існування» [4, с. 156]. А відтак на досудовому слідстві стороні обвинувачення Кримінально-процесуальним кодексом України, надано «систему законодавчо закріплених положень (норм, принципів, вимог тощо), завдяки яким у кримінальному процесі має бути забезпечений перехід від передбачених законом можливостей до реальної дійсності» [4, с. 156]. Іншими словами, як видається, це ті правові «важелі», завдяки яким, мають реалізовуватись конституційні гарантії прав, свобод особи у кримінальному провадженні.

Слід зазначити, що «судовий контроль за досудовим розслідуванням – законодавчо регламентована, неупереджена діяльність, здійснювана за наявності процесуальної підстави у визначених межах спеціальним суб'єктом – слідчим суддею з метою перевірки дотримання прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні» [2, с. 55].

Водночас, законодавець у п. 18 ч. 1 ст. 3 Кримінально-процесуального кодексу України визна-

чив: «слідчий суддя – суддя суду першої інстанції, до повноважень якого належить здійснення у порядку, передбаченому цим Кодексом, судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні» [5]. Разом із задекларованим законодавцем визначенням поняття «слідчого судді», пропонуємо розглянути теоретично-правові підходи вчених-процесуалістів до трактування цього правового явища задля визначення його правової значимості у кримінальному процесі.

Зокрема, Ю.В. Скрипін а вважає, що «слідчий суддя – це суддя, уповноважений забезпечувати законність та обґрунтованість обмеження конституційних прав і свобод людини на досудовому провадженні по кримінальній справі, до компетенції якого належить прийняття рішення про застосування заходів кримінально-процесуального примусу, проведення слідчих та інших процесуальних дій, що обмежують конституційні права людини, розгляд скарг на дії (бездіяльність) та рішення особи, яка провадить дізнання, слідчого та прокурора» [6, с. 18].

З приводу цієї інтерпретації, то В.Я. Горбачевський зауважує: «з іншого боку, його безпосередня участь у зазначених заходах сприяє реалізації основного призначення – здійснення судового захисту прав і законних інтересів осіб, які беруть участь у кримінальному процесі», а відтак «слідчий суддя організаційно й функціонально належить до судового органу і, виконуючи одну з означених функцій, безпосередньо здійснює повноваження з судового контролю, діє від імені суду, що передбачено положеннями Конституції України» [7, с. 244].

В своїх дослідженнях А.Р. Туманянець відзначає, що «слідчий суддя є суб'єктом доказування у кримінальному провадженні, якому іманентна ситуативна активність по дослідженню обставин кримінального правопорушення» [8, с. 295]. В. Руденко переконаний, що «до слідчих суддів Кодекс висуває підвищені вимоги щодо оперативності розгляду ними питань, які належать до їх компетенції, вимагає підвищеної уваги й далекоглядності у своїх рішеннях, встановлюючи необхідність у багатьох ситуаціях ухвалювати рішення негайно, при цьому віддаючи їм у руки вирішення найбільш чутливих для особи питань – питань обмеження її прав і свобод» [9, с. 71].

С.В. Нагачевський подає, що «слідчий суддя – це суддя, уповноважений забезпечувати законність та обґрунтованість обмеження конституційних прав і свобод людини на досудовому розслідуванні у кримінальному провадженні» [10, с. 301].

На думку В.Я. Горбачевського «слідчий суддя – це фігура в кримінальному судочинстві держави, яка виконує роль арбітра сторін обвинувачення і захисту на стадії досудового слідства, а також здійснює судовий контроль за додержанням прав і свобод осіб у кримінальному провадженні» [7, с. 244].

І знову ж таки, як вбачається, відправною точкою концепції слідчого судді у кримінальному процесі є – оперативний захист прав людини у кримінальному провадженні. Вважаємо, що відповідне позиціонує слідчого суддю як процесуального гаранта захисту прав і свобод людини у кри-

мінальному провадженні. Зокрема, у площині конституційного права О. Фойницький розглядає конституційні права та свободи, як встановлені Українською державою, закріплені в Конституції України та інших законах певні можливості, які дають змогу кожній людині та громадянину обирати вид своєї поведінки, користуватися економічними й соціально-політичними свободами та соціальними благами як в особистих, так і в суспільних інтересах [11, с. 127]. Зрештою, «права людини, як універсальні фундаментальні засади взаємодії людини та держави; інструменти обмеження волі більшості (або влади) у демократичному суспільстві по відношенню до меншин; юридичні зобов'язання, покладені в основу етичних норм» [12, с. 26].

Слід відзначити, що «на сьогодні права й свободи людини та громадянина вирізняються своєю багатогранністю» [13, с. 17], а це характеризує і багатогранність повноважень слідчого судді та визначає правозахисну роль його діяльності не лише у кримінальному процесі.

Слідчий суддя, як зауважують В.В. Назаров та Р.І. Тракало, «робить кримінальне провадження більш ефективним, забезпечує більш надійний захист конституційних прав його учасників, у тому числі права на недоторканність приватного життя» [14, с. 95].

Утім, вважаємо, за доцільне сформулювати правову визначеність у завданнях слідчого судді та органів досудового розслідування, адже з появою вказаного процесуального інституту, ще це, однозначно, не означає того факту, що органи досудового розслідування позбулися ключового завдання кримінального процесу – правовий захист законних прав, свободи та інтересів учасників кримінального провадження або ж можуть ним нехтувати, слідчий суддя здійснює функцію контролю щодо них. При цьому дослідники відзначають «необмеженість судового втручання в діяльність органів досудового розслідування може як «паралізувати» їх діяльність, так і вплинути на об'єктивність судового провадження» [14]. Тому, слідчому судді важливо знайти так звану «золоту середину» при здійсненні повноважень, наданих КПУ України.

Законодавець виклав, що у п. 17 ст. 3 КПК України: «слідчий – службова особа ... уповноважена в межах компетенції, передбаченої цим Кодексом, здійснювати досудове розслідування кримінальних правопорушень» [5]. І, ясна річ, слідчий зобов'язаний виконувати завдання кримінального судочинства визначені ст. 2 КПК України, це: «захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження» [5]. В іншому випадку – його діяльність буде неправомірною. Зрештою, як відомо «слідчий несе відповідальність за законність та своєчасність здійснення процесуальних дій» (ч. 1 ст. 40 КПК України) [5].

При цьому, не викликає сумнівів, той факт, що «вирішення завдань, які поставлені перед кримінально-процесуальною діяльністю, дають змогу констатувати про законність засобів такого результату та ефективність кримінального провадження загалом» [15, с. 95]. Варто підкреслити, що обмеження прав і свобод людини та грома-

дянина можливі тільки на підставі Конституції України, Законів України та міжнародно-правових актів. У той же час В.В. Назаров звертає увагу, що «неприпустимо зіставлення інтересів суспільства інтересам конкретної особи, порушення прав людини не може бути виправдано державною необхідністю» [16].

Тож, з огляду на вище наведене, законодавцем у чинному КПК України, теж окреслено вирішальне завдання слідчого, прокурора у забезпеченні законних прав та свобод учасників кримінального провадження у ході досудового розслідування. Більше того у п. 1.4. Інструкції «Про організацію діяльності органів досудового розслідування Міністерства Внутрішніх справ України прямо вказано: «Діяльність органів досудового розслідування здійснюється відповідно до принципів верховенства права, законності, рівності перед законом і судом, поваги до людської гідності, забезпечення права на свободу та особисту недоторканність» [17].

При цьому, слід відзначити, що забезпечення виконання даного завдання відповідними посадовими особами, на наш погляд, прямо залежить від двох таких чинників: це високий рівень корупції в системі правоохоронних органів та непрофесіоналізму службових осіб органів досудового розслідування. І справді, «слідчі помилки є фактором, що впливає на рівень розкриття злочинності» [18, с. 263] – як доцільно пише О.Р. Михайлишин.

Як аргумент, слід відзначити той факт, що за 2016 рік зареєстровано 3669 звернень, що надійшли до Уповноваженого з прав людини в Україні, в яких порушувались питання порушення прав і свобод під час досудового розслідування [19, с. 123]. Припускаємо, що реалії таких порушень з боку органів досудового розслідування сягають значно більших розмірів. Звідси, напрошується думка, що у нинішній Україні, органи досудового розслідування з цим надзвичайно важливим для правової та демократичної держави завданням захисту та утвердження прав та свобод людини та громадянина, не справляються з огляду на вказані фактори, а це своєю чергою, відображає негативний імідж нашої країни у світовому співтоваристві.

Утім, впроваджений у кримінальний процес України інститут слідчого судді має неабияке значення для правової демократизації системи державної влади. Більше того, це стало запорукою у виконанні «основного призначення Кодексу – це забезпечення об'єктивного, висококваліфікованого, неупередженого досудового слідства та правосуддя в кримінальному судочинстві» [20, с. 61].

Погоджуємось з доводами М.М. Ольховської, яка пише: «не зважаючи на те, що чинний КПК України містить ряд суттєвих прогалин щодо законодавчого врегулювання основних положень досудового розслідування кримінального провадження, що є підставою для виникнення корупційних ризиків, але закріплене право сторони захисту на оскарження слідчому судді рішень, дій чи бездіяльності слідчого, прокурора є важливим і дієвим механізмом протидії корупції під час досудового розслідування» [21, с. 95]. Відтак, важливість інституту судового контролю на досудових стадіях кримінального процесу очевидна.

Щодо повноважень слідчого судді то у юридичній літературі дослідники відзначають: «вони виписані в законі відповідно до кожної окремої кримінальної процесуальної ситуації чи групи подібних (аналогічних) ситуацій» [22, с. 12], та, разом з тим, «основним призначенням слідчого судді є здійснення судового захисту прав і законних інтересів осіб, які беруть участь у кримінальному процесі, та забезпечення законності провадження в справі на досудових стадіях» [9, с. 78]. Безсумнівно, «це зумовлює специфічний характер виконуваної ним кримінальної процесуальної функції, а саме: забезпечення законності та обґрунтованості обмеження конституційних прав і свобод людини під час досудового слідства у кримінальному провадженні» [9, с. 78]. Це його «процесуальна мета» [2, с. 46]. Відтак, «кримінальний процесуальний статус слідчого судді – «збірний» [22].

Зрештою, А.Р. Туманянц пише: «він має бути наділений достатнім і виключним обсягом прав та обов'язків, оскільки його діяльність пов'язана зі специфічним об'єктом, який має особливу соціальну цінність, – правами і свободами особи» [8, с. 295].

В.Я. Горбачевський відзначає, що «забезпечення судового контролю кримінального процесу поряд з позитивними змінами свідчить про необхідність більш чіткого законодавчого визначення в главі 3 КПК статусу слідчого судді, закріплення вичерпного переліку його повноважень, регламентації порядку, процедури перевірки та судового розгляду скарг, можливості, за потреби, залучення до цієї роботи інших осіб» [7, с. 243]. Звичайно, правова визначеність у цьому відношенні є доцільною і правильною, але водночас слід пам'ятати, що згідно зі статтею 22 Конституції України закріплені в ній права і свободи людини і громадянина є невичерпними і при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Ю.О. Волошин слушно зауважує, що в українській науці конституційного права розуміння захисту прав і свобод людини і громадянина є досить широким і включає категорії «здійснення», «гарантування», а також «забезпечення» суб'єктивного права [23, с. 148]. Тобто, як видається, важко буде встановити вичерпні повноваження слідчого судді у кримінальному провадженні, адже основне його завдання захист прав та свобод людини та громадянина, що часто мають суб'єктивний характер.

Водночас, ми погоджуємось із тим твердженням дослідників, що слідчий суддя є суб'єктом доказування у кримінальному процесі. Більше того, така його процесуальна «роль» має бути активною, а, значить гарантуватиме повноцінний правовий захист людини її свободи.

До прикладу, як доцільно відзначає І.В. Гловюк, «сутність повноважень слідчого судді із забезпечення доказів полягає у тому, що слідчий суддя особисто проводить слідчу дію або визнає необхідним її проведення для забезпечення отримання доказів, які не можуть бути отримані сторонами чи стороною, або їх отримання утруднено» [24, с. 3]. І саме завдяки такій процесуальній ініціативі слідчого судді реалізовується захист

прав і свобод людини не лише у кримінальному провадженні, а й – в соціумі.

Доцільно звернути увагу на те, що згідно ст. 22 КПК України кримінальне провадження здійснюється на основі змагальності. Своєю чергою пунктом 6 даної статті визначено, що суд, зберігаючи об'єктивність та неупередженість, створює необхідні умови для реалізації сторонами їхніх процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків [5]. Д.С. Крикливець зауважує, «однак йдеться не лише про розширення засади змагальності у кримінальному провадженні на його досудових стадіях, а й про створення додаткових передумов для розширення меж дії інших засад кримінального провадження, таких як: забезпечення права на оскарження процесуальних рішень, дій чи бездіяльності, диспозитивність, розумність строків тощо» [2, с. 5].

Зрештою, як впливає із положень ст. 55 Конституції України, згідно з якою права і свободи людини і громадянина захищаються судом. Відтак, слідчий суддя здійснює саме судовий захист виключно на стадії досудового розслідування. Разом з тим слід визнати, що «факт, встановлений в ухвалі слідчого судді, не має обов'язкової сили для суду» [2, с. 50], адже суд згідно ст. 23 КПК досліджує докази безпосередньо.

Виходячи з положення ч. 2 ст. 91 КПК України, а саме, що доказування полягає у збиранні, перевірці та оцінці доказів з метою встановлення обставин, що мають значення для справи [5] то слід підтримати І.В. Головюк, «хоча слідчий суддя прямо у ст. 93 КПК не зазначений як суб'єкт, який має право збирати докази, на наявність у нього цих правомочностей указують інші положення КПК» [24, с. 5].

Більше того, відповідно до ст. 206 КПК України слідчий суддя має право за власною ініціативою здійснювати відповідний контроль щодо захисту прав людини. У цьому полягає особливість судового контролю, що здійснюється слідчим суддею.

Висновки і пропозиції. У статті 3 Конституції України визнано: «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю» [5]. Відповідне в кримінальному процесі України покликаний гарантувати та забезпечувати слідчий суддя. Як відзначає Крикливець «правосуддя повинно бути для слідчого судді своєрідним ідеалом (вершиною) діяльності суду у будь-якому кримінальному провадженні, а відтак кожен слідчий суддя повинен ставити перед собою мету максимальної реалізації наданих повноважень задля швидкого, повного та максимально об'єктивного вирішення віднесених до його компетенції процесуальних питань» [2]. А відтак, передбачити способи, які може використати слідчий суддя у своїй процесуальній діяльності, задля досягнення завдань, які покладає на нього у Кримінальному-процесуальному кодексі України держава – вкрай важко. Головне щоб вони були об'єктивні та неупереджені.

На наш погляд, запровадження інституту слідчого судді покликане в першу чергу знищити корупційну складову у правоохоронних органах, а також проконтролювати професійність та добросовісність прийняття слідчим, прокурором процесуальних рішень. Тепер здебільшого залежить тільки від правосвідомості та правової культури людини та громадянина у кримінальному провадженні, наданого їй державою механізму правового захисту її законних прав та свобод.

І на завершення, слід підтримати думку вчених-конституціоналістів, які відзначають: «реалізація прав та свобод людини та громадянина можлива лише в контексті реалізації основного конституційного принципу – верховенства права, який, в свою чергу, є основоположним у правовій державі та означає те, що закон має вищу юридичну силу, і саме він повинен панувати в правовій, соціальній, демократичній та незалежній державі та в громадському суспільстві» [25, с. 41].

Список літератури:

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Крикливець Д.С. Реалізація засади змагальності під час розгляду скарг слідчим суддею: дис. канд. юр. наук: 12.00.09 / Крикливець Д.С. – Львів, 2016. – 321 с.
3. Корчева Т.В. Щодо питання забезпечення права на захист особи у кримінальному провадженні за новим кримінальним процесуальним кодексом України [Електронний ресурс] / Корчева Т.В. // Теорія та практика правознавства. – 2013. – Режим доступу до ресурсу: file:///C:/Users/Lenovo/Downloads/tipp_2013_1_23.pdf
4. Хорт І.В. Гарантії забезпечення прав учасників кримінального провадження: сучасний стан і перспективи / Хорт І.В. // Кримінальне право і криминологія: Юридичний вісник № 2(27) 2013. – 2013. – С. 156-159.
5. Кримінально-процесуальний Кодекс України від 13 квітня 2012 року [Електронний ресурс] // Зі змінами та доповненнями станом 14.04.2017 р. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
6. Скрипіна Ю.В. Слідчий суддя в системі кримінально-процесуальної діяльності (порівняльно-правове дослідження) [Текст]: автореф. дис. на здобуття наук, ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 «Кримінальний процес; криміналістика та судова експертиза» / Ю.В. Скрипіна. – Х., 2008. – 20 с. – С. 18.
7. Горбачевський В.Я. Судовий контроль на стадії досудового розслідування / Горбачевський В.Я. // Південноукраїнський правничий часопис. – 2014. – С. 243-246.
8. Тумаянц А.Р. Інститут слідчого судді за новим кримінальним процесуальним кодексом України / Тумаянц А.Р. // Університетські наукові записки № 1(45). – 2013. – С. 293-299.
9. Руденко В. Процесуальний статус слідчого судді / Руденко В. // Слово національної школи суддів України. – 2013. – С. 71-78.
10. Нагачевський С.В. Функції слідчого судді під час здійснення досудового розслідування / Нагачевський С.В. // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ № 3. – 2015. – С. 301-310.
11. Фойницький О. Конституційне право України: [підручник] / О. Фойницький – 3-є вид, перероб і доповнення. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – С. 127.

12. Павлик Н.П. Права людини / Human Rights / Н.П. Павлик // Енциклопедія прав людини: соціально-педагогічний аспект: [колективна монографія] / кол. авт., за заг. ред. проф. Н.А. Сейко; відп. ред. Н.П. Павлик. – Житомир: Волинь, 2014. – 220 с. – С. 26-30.
13. Кархут О.Я. Права й свободи людини: сучасні виміри та підходи / Кархут О.Я. // Серія Юридичні науки, Випуск 3. Том 1. – 2015. – С. 16-19. – 17.
14. Назаров В.В. Судовий контроль у кримінальному провадженні: теоритичні та практичні аспекти / Назаров В.В., Тракало Р.І. // Європейські перспективи № 10. – 2014. – С. 89-95.
15. Патюк С.О. Завдання кримінального провадження / Патюк С.О. // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ, № 1. – 2013. – С. 95-101.
16. Назаров В.В. Дотримання законності за обмеженням конституційних прав і свобод людини при розкритті та розслідуванні злочинів / В.В. Назаров // Форум права. – 2010. – № 2. – С. 317-323. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2010-2/10nvvtz.pdf>
17. Інструкція з організації діяльності органів досудового розслідування Міністерства внутрішніх справ України [Електронний ресурс] // затверджена Наказом МВС України від 09.08.2012 р. № 686. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1770-12>
18. Михайлишин О.Р. Низький рівень професійності слідчого як причина слідчих помилок / Михайлишин О.Р. // Університетські наукові записки № 1(17). – 2006. – С. 262-265.
19. Права людини. Щорічна доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини про стан дотримання та захисту прав і свобод людини і громадянина в Україні / Права людини // Секретаріат Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. – 2017. – С. 627. – 123 с.
20. Банах С. Особливості повноважень слідчого судді щодо захисту прав людини / Банах С., Штогун С. // Вісник національної академії прокуратури України: кримінальний процес і криміналістика, № 4. – 2013. – С. 61-65.
21. Ольховська М.М. Оскарження слідчому судді рішень, дій чи бездіяльності слідчого, прокурора стороною захисту як протидія протидія корупції під час досудового розслідування кримінального провадження / Ольховська М.М. // Вісник академії адвокатури України, том 13 число 1(35). – 2016. – С. 93-95, с. 95.
22. Попелюшко В.О. Слідчий суддя у кримінальному провадженні / Попелюшко В.О. // Часопис Національного університету «Острозька академія», Серія «Право» № 1(9). – 2014. – С. 30.
23. Волошин Ю.О. Конституційно-правове забезпечення європейської міждержавної інтеграції: теоретико-методологічні аспекти: Монографія / За ред. М.О. Баймуратова / Ю.О. Волошин. – К. Логос, 2010. – 428 с.
24. Гловюк І.В. Слідчий суддя кримінально-процесуальному доказуванню / Гловюк І.В. // Часопис Академії адвокатури України, № 20. – 2013. – С. 5.
25. Пильгун Н.В. Проблеми реалізації та захисту прав і свобод людини і громадянина в контексті функціонування принципу верховенства права в Україні / Пильгун Н.В., Рощук М.В. // Серія ПРАВО, Випуск 26. – 2014. – С. 40-43.

Плукар В.В.

Львовский государственный университета внутренних дел

Малицкая Н.В.

Львовский национальный университет имени Ивана Франко

СЛЕДСТВЕННЫЙ СУДЬЯ В УКРАИНЕ

Аннотация

В статье сформулированы и представлены основные теоретические подходы к определению понятия следственного судьи учеными-процессуалистами. В контексте этих положений определены его процессуальный статус, значение и основная роль в уголовном производстве. Обращено внимание на тот факт, что следователь при осуществлении предоставленных ему полномочий не лишился обязательства осуществлять защиту прав и свобод человека в уголовном производстве.

Ключевые слова: следственный судья, следователь, права и свободы человека, процессуальный статус, уголовное производство, досудебная стадия.

Plukar V.V.

Lviv State University of Internal Affairs

Malitska N.V.

Lviv National University named after Ivan Franko

SUCCESSFUL JUDGE IN UKRAINE

Summary

In the article the basic theoretical approaches to the definition of the notion of an investigator's judge by scientific-proceduralists are presented and presented. In the context of these provisions, its procedural status, significance and the main role in the criminal proceedings are defined. The attention was paid to the fact that the investigator, while exercising his powers, did not lose his obligation to protect the rights and freedoms of persons in criminal proceedings.

Keywords: investigating judge, investigator, human rights and freedoms, procedural status, criminal proceedings, pre-trial stage.